

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/236/2015
Identifikačné číslo spisu:	2207213089
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2207213089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : Obec Hviezdoslavov, zastúpenej JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom v Bratislave, Klincová 35, proti žalovanému : U. E., bývajúci M., zastúpený JUDr. Evou Skačániovou, advokátkou v Dunajskej Strede, Korzo Bélu Bartóka 789/3, o zaplatenie 746,86 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 5 C 45/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. decembra 2014 sp. zn. 10 Co 219/2013,

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo 6. apríla 2010 č. k. 5 C 45/2008-188 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu 746,86 € s úrokom z omeškania 8,5 % ročne počnúc od 12.9.2007 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia v súvislosti so zákonným postupom pri objednávaní geodetických prác na zameranie parcely č. 63/1 futbalového ihriska, ktoré malo byť schválené obecným zastupiteľstvom v roku 2006, keďže dokumentácia existujúca u žalobkyne takéto údaje neobsahuje. Nanajvýš je pochybnosť aj o prevzatí úplnej zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva v decembri 2006, keď sa schvaľoval rozpočet, kde rukou písanej zápisnice predloženej žalovaným je uvedený údaj aj o rozpočte týkajúcej sa geodetických prác v hodnote 80 000 Sk, ktorá suma však už nie je prebratá do rozpísaného zoznamu výdavkov rozpočtu na rok 2006, ktorá bola schválená obecným zastupiteľstvom a písomne vyhotovená zápisnica podpísaná všetkými členmi poslancami obecného zastupiteľstva. Nevyplýva ani z jednej zápisnice, že by dodatočne došlo k schváleniu týchto výdavkov obecným zastupiteľstvom, čím starosta prekročil svoje kompetencie dané mu zákonom v zmysle § 13 písm. d/ zákona o obecnom zriadení, keď použil rozpočtové prostriedky obecného úradu bez schválenia ich použitia obecným zastupiteľstvom. Obrana žalovaného, že jemu zo zákona prináležalo rozhodovať aj o majetkových veciach neobstojí, nakoľko kompetencie aj podľa štatútu obce, ktoré mali byť schválené podľa zápisnice, ktorú predložil žalovaný v nečistopise, obsahuje

kompetencie starostu len v rozsahu, v akom ju určuje zákon o obecnom zriadení podľa § 13. Citujúc ustanovenie § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a § 442 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka ďalej uviedol, že žalovaný prekročil svoje kompetencie pri hospodárení s majetkom obce, keď tie použil bez súhlasu obecného zastupiteľstva v rozpore s rozpočtom obce, spôsobil tým škodu žalobkyni v príčinnej súvislosti s výkonom funkcie starostu obce, kde mu zákon, prípadne štatút obce určoval jeho rozsah právomocí. Starostovi v rozhodnom čase prislúchali práva len podľa zákona o obecnom zastupiteľstve § 13 ods. 1 písm. b/ a d/. Podľa § 7 zákona č. 139/1991 Zb. o majetku obcí bolo jeho povinnosťou predchádzať škodám a zneužitiu majetku obce. Nepreukázalo sa, že by niektoré kompetencie z obecného zastupiteľstva boli prenesené na starostu. Právo rozhodovať o rozpočte obce ako aj o ich zmenách prináležalo výlučne obecnému zastupiteľstvu. Samotní svedkovia, poslanci obecného zastupiteľstva, potvrdili, že každý výdavok obce podliehal schváleniu zastupiteľstvom. V danom prípade žiadna dokumentácia u žalobkyne to nepotvrdila, ale ani doklady doložené žalovaným to nepotvrdili. Zameranie parcely č. 63 slúžiace pre účely futbalového ihriska nebolo v roku 2006 obsahom rozpočtu obce a ako také neprešlo schvaľovacím procesom obecného zastupiteľstva. Je treba dať za pravdu žalobkyni, že zameranie, ktoré sa realizovalo slúžilo zjavne pre účely vyporiadania sa s hranicou parciel vo vlastníctve žalovaného a jeho príbuzných, čo potvrdila aj poznámka na geometrickom pláne, účel oddelenia pozemku 63/1-2 a riešenie právneho stavu parciel 344/72-73, čo si vyžiadalo aj zameranie celej parcely č. 63 a keďže išlo o zameranie vlastníctva žalobkyne, žalovaný tieto výdavky zaplatil z rozpočtových prostriedkov obce, prekročiac svoje kompetencie starostu. Výška škody spočívala v zaplatení vyhotoveného geometrického plánu na zameranie parcely č. 63 vo výške 22 500 Sk, po prepočítaní na eurá podľa generálnej dohody 746,86 €.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. novembra 2011 č. k. 10 Co 189/2010-229 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného uznesením z 24. mája 2013 č. k. 2 Cdo 326/2012-280 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15. novembra 2011 sp. zn. 10 Co 189/2010 v jeho potvrdzujúcej časti a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že v preskúmvanej veci, z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa, založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvého stupňa. Účastníkom konania tak v danej procesnej situácii odňal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 17. decembra 2014 č. k. 10 Co 219/2013-329 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že napadnutý rozsudok vo veci samej napriek nemožnosti stotožnenia s a s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa a i s niektorými závermi pojatými takýmto súdom do odôvodnenia jeho rozsudku treba považovať za vecne správne rozhodnutie a to prakticky na základe tej istej argumentácie, s ktorou sa už účastníci mali príležitosť oboznámiť v prvom rozsudku odvolacieho súdu. Právne vec posudzoval podľa § 39 Občianskeho zákonníka a podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že ide o jednoznačný prípad uzavretia žalovaným simulovaného právneho úkonu zjavne sa priečiaceho dobrým mravom, u ktorého takto bolo treba konštatovať jeho neplatnosť, pričom takýmto úkonom bol zastretý iný právny úkon vyjadrujúci skutočnú vôľu účastníka, u ktorého naopak dôvod neplatnosti daný nebol. Simulácia tu s prihliadnutím k špecifickej kumulácii dvoch statusov žalovaného (občana, vlastníka pozemku a starostu obce vlastníaci pozemok susediaci s pozemkom občana, ktorý zhodou okolností v rozhodnom období bol štatutárnym zástupcom vlastníčky) spočívala v snahe navodiť dojem záujmu žalobkyne obce na vstupe do zmluvného vzťahu so zhotoviteľom sporného geometrického plánu (ktorý záujem tu, ako bolo už priblížené vyššie, nebol, resp. bol len proklamovaný žalovaným, logicky tvrdiacim po vzniku sporu práve aj toto) hoci takýto záujem tu mal len vlastník susediaceho pozemku (tiež starosta obce tu však v pozícii občana a vlastníka pozemku susediaceho s tým obecným a majúceho v budúcnosti záujem na výmene pozemkov). Takáto simulácia mala potom za následok, že právny úkon obce (úkon simulovaný) nemohol byť platný (práve pre rozpor s dobrými mravmi prameniacy z toho, na čo poukazovala žalobkyňa, teda na využitie žalovaným možností, čo aj len sčasti obecných prostriedkov financovať svoj súkromný záujem, tu aj odhliadnuc od diskutabilnej zhody vôle žalobkyne - v rozhodnom čase reprezentovanej žalovaným - s prejavom vôle navonok), o neplatnosti však naopak nebolo možné

hovoríť o úkone zastretého (disimulovaného), kde mimo akúkoľvek pochybnosť bola vôľa žalovaného (ako jedného zo spoluvlastníkov pozemku susediaceho s týmto obecným) zamerať vlastné pozemky (čo aj s nezáujmom platiť za vymeranie, resp. presnejšie rozdelenie tých obecných) pre účely zamýšľaných právnych úkonov v budúcnosti (v tomto prípade pominúť paralelný vstup žalovaným aj do nezastieraného vzťahu s príslušným geodetom). Faktickým dôsledkom takejto simulácie majúcej však i právne konzekvencie bolo potom, že tu právnomu stavu (platnosti úkonov len žalovaného ako fyzickej osoby) nezodpovedal fakticky stav plnenia zhotoviteľovi sporného GP zo strany žalobkyne (kde na to chýbal potrebný právny podklad - tu predstavovaný platným právnym úkonom, keď ten simulovaný bol z dôvodov priblížených vyššie neplatný) a náprava takéhoto stavu bola možnou len tak, aby sa vrátilo bezdôvodné obohatenie získané tak, že sa za niekoho (v tomto prípade za žalovaného) plnilo (v tomto prípade žalobkyňou), to čo podľa práva (rozumej podľa právneho stavu plynúceho zo stavu platnosti a neplatnosti jednotlivých právnych úkonov) mal plniť sám (resp. spolu s ním ďalšie osoby, ktoré však na rozdiel od neho pri vyjdení z doterajších podkladov v spise a uzavretí možnosti dokazovať ďalej preukázateľne do vzťahu so zhotoviteľom sporného geometrického plánu nevstúpili). Ak osobitosťou skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia prichádzajúcej takto do úvahy je, že na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je povinný ten, komu sa plnilo, ale ten, z a koho sa plnilo, žalobu v prejednávanej veci bolo treba považovať za dôvodnú z tohto právneho dôvodu. Ak preto súd prvého stupňa, i keď riadiaci sa inými právnymi úvahami žalobe vyhovel, jeho rozsudok vo veci samej bol vo výroku vecne správnym rozhodnutím.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd svoje právne závery postavil len na svojich indíciách bez riadne zisteného skutkového stavu potrebného na takéto závery. Na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ho len formálne vyzval, aby sa písomne vyjadril k možnému použitiu § 39 a § 454 OZ, v ďalšom však toto jeho vyjadrenie ignoroval pokladajúc ho všeobecne za nepodstatné z hľadiska toho, čo už raz ako právne argumenty v zrušenom rozsudku vyslovil. Nezauljal k jeho právnej argumentácii konkrétne právne námietky. Myslí si, že na zmenu právneho posúdenia nepostačí skutkový stav, aký bol zistený súdom prvého stupňa. Je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie súdom prvého stupňa. Napokon si myslí, že v danom prípade odvolací súd dospel k rozdielnemu právnemu posúdeniu na základe iného skutkového stavu ako ho zistil súd prvého stupňa, hoci podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvého stupňa. Na právne posúdenie veci podľa § 454 ods. 2, § 39 a § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykonané dokazovanie doplniť prinajmenšom výsluchom geodeta G., jeho zamestnankyňu D. S., ktorá bola prítomná pri jeho rokovaníach s geodetom, resp. aby sa ozrejmla jeho obrana, že aj potom, čo už nebol starosta žalobkyne, žalobkyňa pokladala geodetické zameranie jej pozemku za dôležité. Na rozsah takéhoto dokazovania sám poukázal aj v písomnom stanovisku z 28.10.2014 a v tomto ohľade v podrobnostiach naň poukazuje. V postupe odvolacieho súdu vidí porušenie zásady dvojínštančnosti. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov

nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých boli napadnuté právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V danej veci boli dovolaním žalovaného napadnuté právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení vo výške 746,86 €, ktorá suma nedosahuje trojnásobok minimálnej mzdy v čase podania žaloby. Minimálna mzda v deň podania žaloby t. j. 12.9.2007 bola v zmysle zákona č. 540/2006 stanovená sumou 7 600 Sk (252,27 €) a jej trojnásobok predstavuje sumu 22 800 Sk (756,81 €). Preto je dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podľa uvedeného ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. neprípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a

procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ namietal, že v postupe odvolacieho súdu vzhľadom na porušenie zásady dvojinstančnosti, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

K porušeniu dvojinstančnosti konania by došlo vtedy, ak by odvolací súd „nečakane“ založil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa. Vtedy by bolo žalovanému odňaté právo namietať správnosť (novozaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde, čo by zakladalo vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Predmetnou vadou sa dovolací súd zaoberal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 24. mája 2013 sp. zn. 2 Cdo 326/2012, v ktorom uložil odvolaciemu súdu vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení iného právneho predpisu, podľa ktorých mienil danú vec posúdiť. Následne aj odvolací súd svojou výzvou zo dňa 1. októbra 2014 umožnil žalovanému vyjadriť sa k možnému použitiu § 39 a § 454 Občianskeho zákonníka pri rozhodovaní v tejto veci. Predmetná výzva bola žalovanému doručená 7. októbra 2014. Žalovaný sa svojím podaním zo dňa 28.10.2014 k prípadnej zmenenej právnej kvalifikácii písomne vyjadril, čo odvolací súd aj zohľadnil vo svojom rozhodnutí. Neobstojí teda námietka žalovaného o porušení zásady dvojinstančnosti odvolacím súdom a námietka odňatia možnosti konať pred súdom žalovanému nie je dôvodná.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1

O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.